

ZAUVEK SAMO TVOJA

ZAUVEK SAMO TVOJA

Luiza O'Nil

S engleskog preveo
Vladimir D. Janković

HELIKS

Naslov originala
Louise O'Neill:
ONLY EVER YOURS

© Louise O'Neill, 2014
© 2022. za srpsko izdanje, Heliks

Izdavač
Heliks

Za izdavača
Brankica Stojanović

Urednik
Bojan Stojanović

Lektor
Vesna Đukić

Fotografija na prednjim koricama
Bojan Džodan

Štampa
DMD štamparija, Beograd

Tipografija
Janson Text

Prvo izdanje

ISBN: 978-86-6024-071-4

Smederevo, 2022.

www.heliks.rs

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Majklu i Meri O'Nil, sa svom svojom ljubavlju

„U početku, Čovek
stvari nove žene, eve.“¹

¹ *Audio-priručnik s pravilima ponašanja za žene, „Praotac“.* (Prim. aut.)

Prvo poglavlje

Septembar

Deset meseci do Ceremonije

Časne sestre me stalno zapitkuju zbog čega ne mogu da spavam. Na maksimalnoj sam dozvoljenoj dozi *slipsaunda*, tako kažu, a samo škilje, pomalo sumnjičavo, pomalo brižno.

Je l' uzimaš ti to kako treba, frido?

Ti to sve sama popiješ, frido?

Da. *Da*. Nego, mogu li da dobijem još? Molim vas?

Više se od ovoga ne može propisati. Nije bezbedno, kažu. Postoji rizik od grčeva u mišićima. I od unutrašnjeg krvarenja. I od nagrizanja vitalnih organa.

Ali ja u ogledalima ne mogu da vidim te „vitalne organe“. Vidim samo tamne podočnjake, i sivo bledilo, kao da mi je neko lice posuo pepelom. Tragovi nebrojenih noći koje sam provela kopajući rupu u madracu, bacajući se i okrećući se, a sve ne bih li nekako i sama prodisala tako savršeno, sinhronizovano kao moje sestre. Čujem ih sad kako požudno usisavaju veštačku toplotu u pluća, i uopšte ne mare za mene koja ležim u svom krevetu i zujim kao ogoljena žica.

Ja sam dobra devojčica. Lepa sam. Uvek bezbrižna.

Robotski glas izliva se iz zidova i puži po podu u potrazi za uhom koje će ga čuti. A mi, evo, bolje čujemo dok spavamo. Mi smo kao sunderi, upijamo lepotu, i postajemo sve lepše dok spavamo. Sve dragocenije.

Sve mi, izuzev mene.

Iz noći u noć ležim budna, jedino me Poruke trgnu iz bučnih misli, sestra rut kaže da od preteranog razmišljanja gubiš lepotu. Nema tog muškarca koji voli da mu družbenica previše misli. Pokušavam ja da se koliko-toliko kontrolišem. Pokušavam da oblikujem svoj um tako da se pretvori u ništavilo. Ali čim padne noć, demoni ožive u spavaonicama, bele im oči sevaju u tami, traže nešto čime će se nahraniti.

Ja sam dobra devojčica. Privlačna sam drugima. Uvek sam prijatna.

Od vrućine je to, znam da jeste. Ona se noću upumpava da bi nam očistila pore od otrova, kotrlja se u talasima kroz spavaonicu, lepi mi se za kožu. *Slipsaund* može da zatomi tu vatru u mojim grudima, ali samo dok se ne trgnem iz sna, a para mi ne pokulja iz usta. Žmirkam na prigušenom svetlu od kojeg vazduh titra u mom boksu. Krevet za jednu osobu sa snežnobelom posteljinom. Pored kreveta ormarić, ljušti se crna farba u tračicama. Mala je ova kuća, a sva je od ogleдалa, svaka površina prekrivena je staklom.

I tu sam ja. Tu. Tu. Zatočena sam među ovim zidovima.

Gledam u ogledalo na tavanici dok se protežem kao morska zvezda, dok savijam kolena kako bih ih odigla od lepljivog čaršava. Rukama udaram o vlažno i hladno ogledalo na zidu iza moje glave, crna svilena spavaćica steže me oko struka. Okrećem se na desnu stranu, čelo sam pritisla uz drugi zid pokriven ogledalom, od mog dubokog uzdaha magli se staklo. Vrhovima prstiju prelazim preko naglašenih jagodica, u

ogledalu pratim kako kružim prstom oko očiju koje su zamalo pa oblika badema. Koža mi je tanka kao palačinka, kao da je kosti lagano upijaju.

Pre nas su brojale ovce da bi lakše zaspale. Pre nas bilo je ovaca koje si mogla da brojiš.

Guram ruku pod jastuk, tražim e-Pad, umiruje me kad u šaci osetim njegove prave uglove. Ažuriram status na Maj-Fejsu, šapućem u ekran: „Opet ne mogu da spavam. Je l' neka tamo budna?“ Drhtaj zadovoljstva prostruji kroz mene u trenutku kad se video-status aplouduje, kao da to, nekako, dokazuje da sam stvarna. Da postojim.

„frido?“

Da li ja to nju opet sanjam?

Ona je kao prikaza, stoji na zasvođenim vratima između hodnika i mog boksa, a njena ružičasta kućna haljina do poda duga svetluca u senkama. Iskosila je glavu u stranu, prebacuje težinu s noge na nogu, čeka da kažem nešto. Ja joj klimnem glavom, i napetost u njoj popušta, vidi joj se to na licu dok, šunjajući se, prilazi mom uskom krevetu i leže na njega, pa tako sad ležimo jedna do druge, a udovi nam se prepliću kao delovi slagalice. Naši odrazi vide se u svim ogledalima, seku se u paralelnim slikama, odjekuju s tavanice, odbijaju se o zidove pa se vraćaju, umnogostručeni, i opet tako, i opet. Njene mlečnobele noge prepletene su s mojima, njena beloplava kosa krvari u moje tamnomrke talase.

izabel.

„Bojala sam se da si i ti časna sestra.“

„Žao mi je.“

„Ako nas uhvati da kršimo Izolaciju, upašćemo u nevolju.“

„Biće sve u redu.“

„A opet...“

„sestra rut nije na dužnosti“, odgovori mi ona, čitajući mi misli, kao i uvek.

Dišemo kao jedna. Spustila sam glavu na njeno rame, udišem lavandu, brojim otkucaje srca. Ona se pomera, izmiče ruku na koju sam bila legla, i meni glava pada na vlažnu posteljenu. Uzmiče, odmiče se od mene, i evo je na samoj ivici kreveta, spustila jedno stopalo na pod, da se osloni.

„Dobra ideja. Mnogo je vruće, zar ne?“, brže-bolje ću ja.

Ušla je kod mene, posle toliko vremena, govorim sebi. Ne moraš nju da zoveš. Došla sama.

„Hmm.“ Lupka nožnim prstima o ogledalo na podu, a neonsko ružičasti lak za nokte slaže joj se s haljinom. Izgleda da vrućina smeta samo meni.

„Dakle“, tresnem ja, „gde si se ti to dosad krila?“

„Nije mi bilo dobro.“

„Slala sam ti zahteve za čet...“, počnem ja, pa mi misao odluta do njene sobe, do onih talasastih vrata spuštenih do poda i zamandaljenih, kao one kapije na zamkovima. Ko zna koliko sam joj poruka poslala u poslednja dva meseca. Ni na jednu nisam dobila odgovor.

„Ne mogu da spavam.“

„Nervozna si zbog onog sutra?“

Ona bezvoljno sleže ramenima.

„Jesi li tražila od sestre en još slipsaunda?“

„Loše se slaže s drugim lekovima.“

„A šta ti uzimaš?“ Podižem se na lakat, gledam je. „Ja sam sad na maksimalnoj dozi, i u poslednje vreme nema problema.“

„gizel je izbilo osip kad su joj pobrkali dozu. Nedelju dana je grozno izgledala“, kaže ona, kao da ja ništa nisam rekla, kao da ne postojim. Često to radi u poslednje vreme.

„Možeš li da *prestaneš* da šutiraš to ogledalo? Stvarno mi ide na živce“, brecnem se ja, i njoj se noga umiri. Osetim grižu savesti jer joj se na licu vidi da je povređena, ali u isti mah ima tu i zadovoljstva, uživam što me je konačno primetila.

„Otkud znaš za tu gizel, inače? Pa nisi bila na Organizovanoj rekreaciji, a ni u Nutricionom centru celoga leta“, kažem ja, gledajući naše odraze na tavanici. Pritešnjena sam uza zid, izabel je na ivici dušeka, neko srebrnasto belo varničenje je između nas. Ružne su debele žene. Starice su ružne. Ali gizel? gizel, sva onako medna, s kosom boje meda, i medenožutim tačkicama u očima, i kožom boje meda? Ona ružna?

„Znači, tamo je bila prošlog vikenda“, kažem ja pošto ona ne odgovara. „Rekla nam je da je u karantinu, jer se sumnjalo da ima grip.“

„Osip“, ponavlja izabel. „Tačke velike kao jajašca po celom licu.“

„Šteta što je bilo van semestra“, našalim se bledo, a osećam blagu mučninu. „To joj neće uticati na ocene.“

„Budi fina.“

„Lako je to tebi da kažeš, Mis 1.“

„Ti si 3. A sve smo stvorene iste“, odgovara ona mehanički.

„Jesmo. Ali neke eve imale su dovoljno sreće da ih naprave boljim nego njihove ružne sestre.“ Zadržavam dah, čekam da mi se ona usprotivi, kao što je uvek radila.

„Nisi ti ružna, frido“, kroz uzdah će ona. Umorna je već od mene, umorna je od moje stalne potrebe da mi se govori kako nisam ružna. „Nijedna od nas nije.“

„Ja jesam, u poređenju s tobom.“ Čujem tu nesigurnost u svom glasu i mrzim sebe zbog toga. „Meni koža izgleda tako umorno.“ Gladim rukom lice dok se posmatram u ogledalu

na tavanici, tražim bore. „Šta ako to bude uticalo na moje ocene?“

„Bolje da izgledaš umorno nego da si debela.“ Glas joj je bezizražajan, kao da je čisto, eto, ispustila vazduh iz pluća.

Okrećem se licem prema njoj, nosevi nam se maltene dodiruju. Udahnem duboko, kao da ću tako usisati i njenu zadivljujuću lepotu, kao da ću je tako od nje ukrasti. Pogledala sam jednom onlajn njen grafikon, u nadi da ću naići na neku laku formulu koja se može kopirati. PO1 metalik srebrna kosa, pevušio je kompjuter, oči ludozelene br. 76. Tamnozlatna koža, bledoroze usne, nekoliko pegica na lepo oblikovanom nosu. *Volela bih da izgledam kao ti. Sve bi bilo lakše da izgledam kao ti.* To mi je na pameti još od četvrte godine života. „Šta to pričaš, izabel?“

Ona se izvrne na leđa pa pokaže prstom na tavanicu, čeka da i ja uradim isto. Gledam je dok popušta svileni pojas oko struka, širi kućnu haljinu i ostaje naga. Ima je u struku, butine su joj lepo zaobljene. U tom mraku, oštro udahnem vazduh, i taj zvuk liči na vrisak.

„Znam.“ Zatvara kućnu haljinu, krije svoje grehe.

„Jesi li probala da se ispovraćaš?“

„Naravno“, kaže ona nestrpljivo. „Ne upali uvek, znaš.“

„A šta s onim drugim lekovima koje uzimaš? Pomažu li?“

„U početku su pomagali. Ali izgleda da više ne deluju“, šapuće ona.

„Možda i neće biti tako loše.“ Želela bih da joj pružim utehu, ali ne znam kako. Uvek je to bila izabelina uloga u našem odnosu, da me teši. „Možda nećeš biti jedina. Mnoge eve se podgoje za vreme praznika.“

Obe znamo da to nije istina. Te godine svakako ne.

„Ne razumem kako je dovde uopšte došlo. Sigurno je neko morao da primeti na nedeljnim merenjima, zar ne? Pa nisi nogom kročila u Nutricioni centar već...“

Ona prinosi kažiprst usnama, ne da mi da govorim dalje, i ja gutam sopstvene misli. Eto još jedne tajne između mene i nje. Sklapam oči, ali samo vidim kako se njeno meso širi, preteći da će joj progutati kosti.

„Pre neki dan sam baš razmišljala o toj tvojoj opsjednutosti majmunima.“

Izabel sad govori tako tiho da se ja u jednom trenutku upitam da li je išta i rekla, ili je to moja želja da ponovo budem bliska s njom ponovo postala tako beznadežna da je, eto, počelo da mi se priviđa da mi se obratila.

„Sećaš se?“, kaže ona, pa me dodirne po šaci. „Majmuna?“

„Fascinantna je to vrsta bila.“

„Bogami, jeste. A ti si baš morala da se praviš da si jedna od njih?“

„Imala sam četiri godine!“

„Nije to opravdanje.“

„Isto mi je to sestra rut rekla kad sam u dvorištu pala s drveta i slomila nogu. Veštica jedna.“

Ona pokriva dlanom usta, da priguši kikut.

„Izvini. To je bilo strašno bolno“, kažem ja ogorčeno, ali i meni je osmeh na licu.

„Mislila sam da ću te ubiti kad si onda u ponedjeljak morala da se slikaš s onim ogromnim gipsom“, kaže ona, sad već glasnije.

„Ššš, izabel, probudićeš sestru.“

„A koga briga?“

„O, da, princeza izabel nikad ne upada u neprilike!“, zadirkujem je, pa pognem glavu, kao fol, salutiram joj. „Mora biti da je mnogo lepo kad si tako posebna.“

Čekam da se nasmeje, da me pošaošolji, ali ništa se ne dešava. Leži potpuno ukrućena pored mene. Tišina sve prožima, udara mi u bubne opne, i ja, kao obnevidela, pokušavam ponovo da uhvatim nit našeg razgovora.

„Ali s tim majmunima je stvar bila u tome da...“

„Umorna sam“, prekine me izabel, i meni reči samo zacvrče u grlu. Uvek odem korak predaleko, tako mi sestra rut kaže.

Odmičemo se jedna od druge u krevetu, prazan prostor opet zjapi između nas.

Ja sam lepa. Ja sam dobra devojka. Uvek radim što mi se kaže.

Poruke pristižu dalje, kao da se ništa nije promenilo.

Zora se lagano sliva niz ulične svetiljke, rasteruje mi snove. Širim se, protežem se, ceo dušek je moj, izabel je otišla.

Ustajem iz kreveta, zabacujem kosu unazad pa se zagledam u svoje lice u ogledalima na zidu. Svakog jutra to radim, jer donekle se nadam da ću preko noći nekom magijom biti transplantirana u drugačije telo – izabelino ili, možda, meganino. Da ću se probuditi svetlije puti, vitkija, drugačija. *Bolja.*

Na zidu preko puta kreveta vidim otisak, plastični ružičasti otisak šake na staklu. Pritisnem to šakom, toplota mi pecka dlan, sve dok se taj stakleni premaz toliko ne istanji da već postaje providan, i ja guram ruku kroz njega, i lice mi se grči, jer kao da mi se na hiljade lepljivih vlakana rastvara u dodiru s kožom. Unutra, ogledala opet pokrivaju sve površine, čak i pod. U dnu prostorije je uzani čelični ormarić s odećom, sa sivim gumenim cevima što se vijugaju od njegovog vrha i nestaju u tavanici. Skljokam se u fotelju purpurne boje

koja stoji do ormara, dobujem prstima po crnom mermernom stočiću. Crvene sijalice postavljene u polukrug oko ogedala bacaju rozikast odsjaj na moje lice. Lupkam po staklu, i ono postaje prvo mlečno, pa neprozirno, a onda se rastoči i od njega ostaje kompjuterski ekran; na njemu se pojavljuje animirana grafika žene natovarene kesama koja se vraća iz kupovine.

„Dobro jutro, frido“, treperavim glasom govori Program personalnog stiliste. „Kako si danas?“

„Nervozno.“

„Cenim da se to i može očekivati prvog dana semestra“, kaže on. „Kako bi želela sebe danas da unaprediš?“

„Lepo bi mi došao kompletni redizajn“, promrmljam ja grickajući usnu, a onda u zidu pod ogedalima načas primećim kako to neprivlačno u stvari izgleda.

„Kako bi želela danas sebe da unaprediš?“ Nijedan PPS ne razume sarkazam.

„Možda nešto belo da uzmem? Pusti Fešn TV. Treba mi malo inspiracije posle raspusta.“

Na ekranu se pojavljuje modna pista, duga drvena staza koja visi u vazduhu, u crnom vakuumu, a po njoj kulja bujica manekenki. Dizajnirane su prvenstveno za ovu namenu, stotine njih ispadaju s fabričke trake sa svojim ispijenim telima i beskarakternim licima.

Belo se lepo slaže s mojim tenom. Zamišljam megan u nečem sličnom, i kako joj onda koža poprima tu boju usirenog mleka, i protrese me jeza, žestoko.

„Čekaj. Ovo je savršeno.“ Na moju Glasovnu komandu ekran se zamrzava na manekenki koja nosi običnu belu majicu, ali sa cvetnom aplikacijom od čipke, i belom čipkanom haljinicom koja joj u naborima pada do kolena.

„Je li to okej?“

„Da“, popušta PPS. „Zatražiću odgovarajuće artikle iz modne garderobe. Pređi u ormar za presvlačenje.“

Ekran se uz oštar zvuk vraća u ogledalo. Kosa S41 fina ledena čokolada. Oči br. 66 čindija-žuta. *To sam ja. To ljudi vide kad pogledaju u mene.* Svlačim spavaćicu i bacam je u trap na zidu ispod stočića. Ormar se otvara, čuje se glasan zvučni signal dok ulazim unutra, čelična klopka sklapa se oko mene poput proždrljivih čeljusti.

„Dobila si na težini.“ Glas ispunjava ceo ormar. „Imaš sad 53,5 kilograma. U tvom nedeljnom izveštaju preporučiću da uzimaš dodatne blokatore kalorija, dok ti se težina ne stabilizuje između 51 i 53 kilograma.“

„Zar moram još da ih uzimam?“ Mrzim blokatore kalorija, zbog njih se uvek presamitim od grčeva u stomaku. A trebalo bi, možda, da budem zahvalna što su ih ipak poboljšali, jer kad su ih isprva pravili ljudima su eksplodirala debela creva, tako su izveštavali. „Neprijatno je to.“

„Ti si jedina osoba koja dobija obaveštenja o svojim medicinskim potrebama.“

Na te reči grubo frknem. Teoretski gledano, da, naši recepti su privatni, ali ništa u Školi ne može dugo da se sakrije. Već za doručkom moje sestre će znati da sam slaba, da sam lakoma, da ne mogu da se kontrolišem. A ja mislim da sam se cele prošle nedelje dobro vladala.

Laseri su oživali, zraci grebu čelične zidove ormara dok se infracrveni obruč spušta s tavanice, i pecka me dok mi se lagano spušta niz telo. Onda kutija počne da usisava, kao da halapljivo guta vazduh; uzima u sebe svu nečist i ispušta je u Podzemlje, ratosilja je se. Opet se laseri aktiviraju, prskaju šminkom moju nagu kožu, nežno mi podižu kosu u punđu na potiljku. Ovu mašinu smemo da koristimo samo dvaput

dnevno, ujutro i pred spavanje. Preskupa je, kaže sestra rut, pa je na nama samima da se preko dana snađemo oko održavanja higijene i šminkanja. Tek što su dva minuta prošla, a mene ono ispljune napolje; odeća za danas i prigodni akse-soari ostavljeni su kod onih vrata u dnu zida. Uzimam ih, i vrata nestaju istoga časa.

„Ovo ne izgleda kao na onoj manekenki.“ Hvatam se za ispranu majicu, a cvetni ukrasi trošni su na dodir.

„Ovo je bilo nešto najbliže što je moglo da se nađe u školskoj modnoj garderobi.“

Vraćam se u boks, osmatram svoje telo iz svih uglova na zidnim ogledalima, gadim se, ali trpim.

„Idemo.“

Na vratima stoji freja, štrči joj ključna kost ispod heklane majice, na sebi ima i jarkožutu suknju.

„Spremna sam“, kažem dok guram noge u sandale od lažne zmijske kože, a onda stajem u red, žurim da sustignem dariju, koja je ispred mene.

Spavaonica odzvanja od trideset pari visokih štikli koje kuc-kaju po crno-belim pločicama u obliku romba. Hodamo jedna do druge, ćutimo, kao što, uostalom, činimo svakog jutra.

Ispred glavnog ulaza u spavaonicu, ponovo je, pred početak novog semestra, montirana foto-kabina. darija na silu otvara škripava vrata, njena kosa karamel-boje umešno je razbarušena, a oči boje indiga svetlucaju od zadovoljstva. Šta li joj se to toliko svidelo? Je li joj fotka ispala savršena? Bolja nego što će biti moja?

„frido.“

freja me bocne u krsta svojim čvornovatim prstima, i ja, posrćući, upadnem u praznu kabinu, i gurnem klizeća vrata, koja se zatvaraju za mnom.

1. Okreni se delom prema kameri, jedno stopalo da bude ispred drugog.
2. Osloni se na zadnje stopalo.
3. Leva ruka na bok.
4. Blistav osmeh.

Sevne svetlo, i moja fotka je istoga časa aploudovana na školski veb-sajt, gde će je proceniti Naslednici Evrozone, čime ću ujedno biti i rangirana na početku godine. Ostala sam sama u mraku. Trebalo bi da krenem, ali makar nakratko želim da ostanem ovde. Želim da se sakrijem, da se šćućurim u senci i postanem nevidljiva, pa da niko više ne može da *gleda* u mene.

Nadam se da je fotka ispala savršena.

Drugo poglavlje

„Naša nova učionica“, kaže freja, pa širi ruke. Čekala sam u Nutricionom centru da ona prestane da se pravi kao da doručkuje, pa da zajedno krenemo na nastavu. Nisam htela sama da kročim u tu prostoriju.

„Jeee... Tako je drugačija“, kažem oporo. Kao i prošle godine, i kao svih prethodnih godina, većina časova biće održana u velikoj prostoriji koja je potpuno okrečena i ofarbana u crno, sa starim prozorima preko kojih su zakucane crne drvene table. Prednji zid je od poda do tavanice prekriven staklom u kojem se možeš ogledati. Ispred tog zida je katedra časne sestre od stare hrastovine s tamnim mesinganim ručkicama na fiokama; katedra je s obe strane okružena dvema uspravnim staklenim kutijama. Redovi klupa i stolica, sa staklenim pločama, zbijeni su u središtu sobe, a uzano stepenište koje se po sredini prostorije penje među njima prekriveno je pohabanim crnim tepihom. Letnji raspust već sad liči na daleki san.

„frido! Izgledaš božanstveno!“, ciči klara, a tamnoplava kosa joj se vijori oko glave dok mi trči u zagrljaj. freja, koja uzalud očekuje sličan kompliment, začas kao da se pokunjila, ali onda mi se nasmeši, s nekim neprikladnim poletom, pa će: „Ali totalno.“

„Ne, ne izgledam božanstveno“, odgovaram automatski. Bacamo tašne na široku prozorsku dasku na suprotnom kalu prostorije, pa se popnemo do onih gornjih klupa i zauzimamo savršen položaj s kojeg se može videti svako ko uđe u učionicu.

„Vas dve ste ga baš usporile“, šali se kara dok otire prašinu s pletene pamučne majice i ispranih uskih farmerica, dok se freja i ja mučimo s onim štiklama. Kad smo konačno sele, freja vadi džepno ogledalce i zagleda lice, kao da se pribojava da je u međuvremenu nestalo. Zatvara ga onda i uzdahne, pa se opet zavali na drveni naslon i počne nezadovoljno da cokće ugledavši hajdi, koja je upravo ulazila u učionicu u haljini boje trešnje s dekolteom rasečenim do pupka. hajdina glava naglo se okreće u našem pravcu. Posle šesnaest godina provedenih u Školi, kod svih se nas razvilo šesto čulo – uvek osetiš kad te neko procenjuje.

„frido, divno izgledaš.“ darija je doletela da nam se pridruži, preleće očima preko mog tela.

„Ali totalno“, kaže freja, sad već znatno ubedljivije, pošto je imala vremena da se pripremi. „Mnogo mi se sviđa ta suknja.“ Pognula sam glavu, osmehujem se. „Je l' ti je to izabel odabrala?“, nastavlja ona slatkastim glasom, a meni se osmeh sledi na licu. „Ona ima *tako* dobar ukus.“

„Nego, gde je ona?“, pita kara, a one guste obrve joj se spojile. Pitale su me isto to svakog dana u poslednja dva meseca. „VideoČet joj je bio isključen celog leta.“

„Ne oseća se dobro“, odgovaram, ko zna koji put. Ne želim da priznam da znam isto tako malo kao i one.

Prostorija se puni. gizel se šepuri u nabranom teget žake-tiću i komotnim belim farmericama, njiše bokovima dok nam ide u susret, pa uhvati dariju pod ruku. Bliznakinje

džesi i liz idu za njom, dve besprekorne replike u istovetnim jednodelnim tirkiznim kostimima, a udovi im se pomeraju kao da su vezani za jedno, a ne za dva tela. Zlatnožute kose im uokviruju lica u obliku srca, oči boje vode prazno bulje u nas.

„Gde je izabel?“, odmah pita gizel, i sad mi već ozbiljno ide na živce. Koža joj je savršena. Očigledno se potpuno oporavila od one alergijske reakcije.

„Vrata su joj jutros i dalje bila spuštena“, kaže džesi. „I zaključana. Proverila sam.“

„Jesi li sigurna?“, na to će liz, koja se pravi da to već i sama ne zna. Ako je džesi proveravala da li su vrata zaključana, onda je i liz sigurno bila tamo s njom, proverila je i ona. „Nama vrata *nikad* nisu zaključana.“

„Čudno baš“, kažu potom uglas, kao da sve mi ostale nismo svesne te činjenice posle šesnaest godina provedenih u Školi.

„Nije dolazila u Nutricioni centar“, kaže freja. Na istu tu nepravdu ona se žali za svakim obrokom, evo, već puna dva meseca.

„Ni u fiskulturnoj sali je nisam videla“, nadovezuje se gizel, pa spusti dlan na svoj kvarcovani stomak. freja, koja je pomno zagleda, šmrkne samo i slegne ramenima, od čega joj ključna kost, oštra kao nož, još više dođe do izražaja. „A ja sam u sali *mного* bila.“

„evo megan“, uskače darija, prelazeći prstima ispod iskrzanog poruba od izbledelog teksasa pa povuče suknju niz preplanule mišićave butine. „megan! Ovamo!“ Maše rukom, doziva je. „E, ona *stvarno* izgleda božanstveno.“

Presečem je pogledom. Je l' bi to trebalo da znači da ja ne izgledam?

„megan, lepo izgledaš!“ , kaže darija dok megan kroz vazduh šalje poljubac bliznakinjama, glasno cokćući usnama s crvenim ružem koje ostaju na dva-tri centimetra od njihove kože. „Lepo“, procedim i ja, a mislim se: kamo sreće da lažem. Tanka morskozelena svila lepo prijanja uz njeno savršeno telo – nosi togu, do zemlje, s jednim otkrivenim ramenom. Mrkocrna 3.0 kosa u kivicama podignuta joj na teme, a arsenikzelene oči br. 214 duboko joj usađene u sjajnu, bledu put. Savršena je.

„Ima mesta za još jednu?“ , pita ona prstima pokazujući na nas, što smo se naređale na prozorskoj dasci, i opet se osmehuje, a sve nas pomno osmatra dok se kara, freja i ja zgleđamo nemušto, misleći koja će da ustupi mesto. I naposletku freja, koja je najniže rangirana od nas tri, skače sa simsa, izjavivši pritom da se „ionako smorila sedeći tu“. megan pljesne rukama, i kara i ja se pomeramo da joj napravimo mesta. Ona poskoči lagano, kao da je u trenerci, i seda između nas.

„frido!“ Tako je vrisnula da je nadglasala opštu graju; vidim kako se glave na drugom kraju učionice okreću ka nama. „Pogledaj samo kako si tamnija od mene!“ Hvata me za ruku pa je pritisne uz svoju. „Zar nije baš tamna?“

„Jeste, megan, ali tebi je koža prelepa“, na to će bliznakinje.

Otrgnem ruku iz njenog stiska i stavim je sebi na grudi, a sve se smejuljim, da im pokažem koliko mi do svega toga nije stalo.

„I tako glatka“, kaže kara, pa zasuče rukav košulje, da uporedi i ona.

„Takva koža i treba da bude. Meni je juče sestra houp na Lepoterapiji uradila kompletnu depilaciju tela.“ Neka senka

preleti joj preko lica. „Nije mi jasno zašto i mi ne možemo da imamo laserske tretmane kao eve u Americi.“

„Ili još bolje, da nas dizajniraju bez ikakvih malja na telu, kao u Čindija-Zoni“, kaže darija dok se igra s rupom na crnoj majici od krepa.

„Hmm, da“, na to će megan, a pogled joj luta u pravcu liu, koja sedi s kristi na drugom kraju prostorije. „Mada, dala je ta Čindija i *ponešto* dobro.“

„Dobro ti je to došlo. Izgledaš sjajno“, kaže kara, a megan nagne glavu u stranu, prima kompliment kao da je to nešto što se podrazumeva.

„Gde je izabel?“ Naše mišljenje očigledno nije dovoljno. Njoj je važno da se uporedi sa evom br. 1, da vidi kako stoji. „Što li je opet nije bilo na doručku?“

„Rekla sam ti jutros.“ I jutro pre toga, i jutro pre toga isto tako. „Bolesna je.“ Ali megan me ne sluša, ona netremice gleda u vrata učionice.

„Bolesna?“, ponavlja ona, a likuje, i dok pratim njen pogled, sa užasom shvatam šta je uzrok takvog njenog oduševljenja. Ulazi izabel u majici na pruge s kratkim rukavima koja joj loše stoji, a zatakla ju je u pantalone s visokim strukom koje samo još dodatno ističu višak kilograma koji je nabacila, pa je još neraščešljanu kosu vezala u konjski repić i tako otkrila potpuno nenašminkano lice. Laganim korakom kreće uza stepenice u sredini učionice, kao da je otežala, pa je dodatni kilogrami vuku nadole. Okreću se glave, gledaju je dok zauzima mesto u zadnjem redu s leve strane, kao da želi što dalje da se odmakne od nas ostalih.

„Nema sumnje da ta bolest nije uticala na njen apetit“, kaže megan. „A vidi nas, mi brinule što ne dolazi da jede.“

liz i džesi se opet kikoću, ali sad već malčice nervozno. Nikad nisam čula megan da tako otvoreno govori gadarije o izabel. Nisam, zapravo, nikad *nikoga* ni čula da govori gadarije o izabel.

„Tišina sad, eve.“

Na sam zvuk tog glasa, nas tri skačemo s prozorske daske. kara i ja gubimo ravnotežu, hvatamo se jedna za drugu da ne bismo pale, dok se megan, s druge strane, prizemljila elegantno, i sad se zlobno keseri gledajući nas tako trapave. sestra rut stoji za velikom katedrom od hrastovine i čeka, a šake joj se izgubile u nedokučivim dubinama njene crne odore. Ugradna svjetla na tavanici odbijaju se o njenu obrijanu glavu, a ona nas gleda onim pepeljastosivim očima, škilji, a tragovi nekadašnje lepote blede na njenom finom, koščatom licu. Nismo ni čule kad je ušla. Nikad ne čujemo.

„Zauzmite svoja mesta. Možete sestiti gde god vama odgovara, to vam je povlastica što ste u 16. godini“, kaže ona, a mi oklevamo, plašimo se da je neka zamka.

„E sad“, kaže ona, a glas joj hladan da se smrzneš.

Ostale se otimaju za mesta. kara me doziva, gladi rukom prazno mesto pored svog, u prvom redu. Ranije bih taj poziv odbila bez razmišljanja, jer mi je prirodno mesto pored izabel, ali sad ne znam šta da radim. Oklevam trenutak predugo, i mesto zauzima gizel, pa ispruži svoje duge noge; kara me gleda kao da se izvinjava. Krećem uza stepenice ka izabel, koja se ušančila u uglu prostorije.

„Evo vaših ocena za prvu nedelju završne godine.“ sestra rut lupka po tabli iza svojih leđa, ogledalo se rastače, i pojavljuje se ogroman kompjuterski ekran dok ona izdaje GlasovnuKomandu, aplouduju se naše ocene.

„Na prvom mestu imamo...“, sestra rut se dvaput nakašlja, pa otpije malo vode iz plastične čaše koja joj stoji na stolu – „na prvom mestu je eva br. 767.“

meganino lice ispunjava ekran. *megan?* Blenem u fotku, u trijumfalni sjaj u njenim zelenim očima, kao da je, dok su je slikali, znala da je konačno došlo njenih pet minuta. Ovo je prvi put u poslednjih dvanaest godina da izabel nije br. 1. Ne usuđujem se da podignem pogled. Bojim se da bi megan mogla da vidi sumnju u mojim očima i da je upamti. Bojim se da će izabel videti šta se zbiva *u meni*, da će videti da u potaji žalim što nisam ja ta koja će je konačno zbaciti s trona, da će primetiti taj žar ogorčenja koji tinja u meni posle šesnaest godina koje sam proživela u njenoj senci.

„Na drugom mestu je...“

Molim ti se, samo da budem ja. Molim ti se, samo da budem ja.

„... eva br. 701.“

džesina fotka svitka na ekranu, a ja se osmehujem ne bih li sakrila razočaranje.

„Na mestu broj tri...“

lizino lice pojavljuje se tamo gde bi trebalo da je moje. A ja – zaboravila kako se diše.

kara je na mestu br. 4.

„I, kako vidim, na petom mestu je, dva mesta niže nego prošli put, eva br. 630.“

Prstima stežem kolena, nokti mi se usecaju do kosti. Gledam u svoj lik na monitoru, gledam samo kako da me ne izda izraz lica. E-Fon mi vibrira na stolu, meganina fotka se pojavljuje na ekranu. Čučnem, sakrijem se dole da na miru saslušam poruku.

Uspravljam se. Ona me gleda iz prvog reda, gladi prstima zamišljene podočnjake ispod očiju.

„... I, konačno, na poslednjem mestu imamo evu br. 700“, na kraju će sestra rut, agines je poslednja, kao i uvek. Svetlucaju ploče na stolovima, pojavljuje se ažurirana tabela, i tu su naša lica, naređana onako kako smo se plasirale.

„izabel, da li bi, molim te, poslala sa mnom do kabineta?“, kaže sestra, pokazujući zube, što bi, valjda, trebalo da liči na nekakav osmeh. Ustajem napola, da bi izabel mogla da prođe, i usput joj šapnem: „Srećno.“

Ona ni na koji način ne pokazuje da me je čula, i ja osećam kako mi se stomak leđi od straha. Je l' se ona to naljutila na mene? Da nije primetila da mi je, na trenutak makar, bilo žao što je nisam ja smakla s prvog mesta? Sestra čeka da izabel stigne do nje, pa je tek onda sprovede napolje, zarezavši usput na nas: „Odmah da ste pošle na drugi čas.“

Sve izlazimo što sporije možemo, naglas čavrljamo o novoj rang-listi, sa svih strana čuje se „izabel, izabel, izabel“, kao doboš koji prati hor, dok na kraju ne ostanemo samo mi, ta naša grupa. Zgrabim onda torbu pa krenem niz stepenice prema njima, prođem pored liu, koja stoji na kraju klupa.

„Ćao, liu-liu“, kaže megan slatkastim glasom, pa joj mahne prstićima. „Zar nisi čula da je sestra rut rekla da idemo na idući čas?“

„Jesi li videla?“, ne može darija da se uzdrži, a liu tek, vukući noge, izašla iz učionice i s treskom zatvorila vrata za sobom. „Ima samo dvadeset devet lica. izabel nije ni bila u konkurenciji.“

Pažljivo zagledam tabelu na stolu pred sobom, pratim onu pukotinu na ekranu koja se usekla u karinu fotku. U pravu je ova. Nigde nema izabel.

„To je čudno“, uglas će liz i džesi, obe zbrčkanih lica.

„Kako je to uopšte moguće?“, pita gizel.

„Verovatno opet zato što se ugovorila“, kaže darija.

„Ali i kristi se ugojila“, na to će gizel. „I to, rekla bih, najmanje kilo i dvesta, ako ne i kilo i po.“

Obujmim se rukama oko stomaka, gledam kako da sakrijem tih pola kilograma viška kojima me telo izdaje.

„Nije se ugojila koliko izabel“, smatra, međutim, darija, uopšte ne obraćajući pažnju na freju koja se zagrnula na sam pomen gojenja. „Oni nipošto neće dozvoliti da iko iz glavne Zone to vidi. Standardi se moraju poštovati. Šta će Naslednici misliti kad stignu?“

„Ali ko zna kad oni dolaze? Možda se mesecima ne pojave!“

Počele su da raspravljaju, sve glasnije i glasnije. Jedino megan i ja ćutimo.

„Dosadno je ovo“, brecne se megan u jednom trenutku i vidi joj se na licu da joj je svega već preko glave. „Što da gubimo vreme pričajući o njoj?“

„Ali baš tako“, kažu bliznakinje, naslutivši opasnost.

„Čestitam, megs“, ladno će darija, pa prebaci ruku preko meganinih ramena. „Ti zaslužuješ da budeš br. 1. Oduvek si bila najlepša iz naše generacije.“

„Da, Zona je oduvek bila naklonjena plavušama. Glupo je to“, kaže freja, obradovavši se takvom opravdanju za njen slab prolaz i, pritom, ne obraćajući pažnju na bliznakinje, koje su u tom trenutku uglas frknule.

„Pa, imam utisak da neće tako dugo potrajati“, kaže megan, pa podigne ruke uvis, u obliku slova V, u znak pobeđe, i pritom grubo strese sa sebe darijinu ruku. darija se kiselo smeška, neprijatno joj je, ali ništa ne govori, što i ne liči na nju. Osećam kao da mi se pod pomera ispod nogu, kao da ću izgubiti ravnotežu.

„Dobro došle na završnu godinu, devojke.“